ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)
της 14ης Απριλίου 2005 *

Στην υπόθεση Τ-141/03,

Sniace, SA, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον J. Baró Fuentes, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από την N. Díaz Abad, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους F. Santaolalla Gadea και J. Buendía Sierra, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 2003/284/ΕΚ της Επιτροπής, της 11ης Δεκεμβρίου 2002, σχετικά με την κρατική ενίσχυση την οποία χορήγησε η Ισπανία στη Sniace, SA (ΕΕ 2003, L 108, σ. 35),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Azizi, πρόεδρο, M. Jaeger, F. Dehousse, E. Cremona και O. Czúcz, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 15ης Σεπτεμβρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

1 Η Sniace SA είναι εταιρία εδρεύουσα στη Μαδρίτη (Ισπανία), της οποίας οι βιομηχανικές εγκαταστάσεις και τα γραφεία βρίσκονται στην Torrelavega της Κανταβρίας (Ισπανία). Η εταιρία αυτή δραστηριοποιείται στους τομείς της δασικής διαχειρίσεως και της παραγωγής χάρτου, συνθετικών ινών και παραγώγων χημικών προϊόντων. Από το 1992 έως το 1996, η Sniace βρισκόταν σε κατάσταση παύσεως πληρωμών. Στο πλαίσιο σχεδίου εξασφαλίσεως της βιωσιμότητας της εταιρίας, το οποίο ενέκριναν οι ενδιαφερόμενοι το 1996, η εταιρία αναδιαπραγματεύτηκε τα χρέη της με τους πιστωτές της.

2 Στο πλαίσιο αυτό, η Caja de Ahorros de Santander y Cantabria (στο εξής: Caja Cantabria), πιστωτικό ίδρυμα μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα που έχει νομική φύση ιδιωτικού ιδρύματος, αποφάσισε, τον Ιανουάριο του 1998, να χορηγήσει στη Sniace οκταετούς διάρκειας δάνειο ύψους 12 020 242 ευρώ.

3 Πρόκειται για ένα συμμετοχικό δάνειο που έγκειται στη συμμετοχή στα κέρδη και είναι επιστρεπτέο κατά τη λήξη του, σε περίπτωση δε πτωχεύσεως της επιχειρήσεως, επιστρέφεται αφού πρώτα ικανοποιηθούν οι λοιποί πιστωτές, αλλά πριν από την ικανοποίηση των αξιώσεων των μετόχων. Το επιτόκιο περιλαμβάνει ένα σταθερό στοιχείο, καταβλητέο ανά τρίμηνο, που ισούται με το 2 % επί του επιστρεπτέου ποσού, και ένα μεταβλητό, το οποίο εξαρτάται από τα κέρδη της επιχειρήσεως και καθορίζεται στο τέλος κάθε περιόδου. Το δάνειο μπορεί να μετατραπεί σε μετοχές ή συμμετοχικά ομόλογα, αν το αποφασίσουν τα μέρη.

4 Κατόπιν καταγγελίας ανταγωνιστή της Sniace, η Επιτροπή, με έγγραφο της 13ης Μαρτίου 1998, κάλεσε τις ισπανικές αρχές να της παράσχουν πληροφορίες σχετικά με το εν λόγω δάνειο. Κρίνοντας τις πληροφορίες αυτές ανεπαρκείς, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ και κάλεσε τους ενδιαφερομένους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί της επίδικης ενισχύσεως (ΕΕ 2000, C 162, σ. 15). Κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2003/284/ΕΚ, της 11ης Δεκεμβρίου 2002, σχετικά με την κρατική ενίσχυση την οποία χορήγησε η Ισπανία στη Sniace SA (ΕΕ 2003, L 108, σ. 35, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

5 Η απόφαση αυτή, που απευθύνθηκε στο Βασίλειο της Ισπανίας και κοινοποιήθηκε στη Sniace στις 14 Φεβρουαρίου 2003, προβλέπει, κατά το άρθρο της 1, τα εξής:

«Η κρατική ενίσχυση, την οποία χορήγησε η Ισπανία στη Sniace, ανώτατου ποσού 7 388 258 ευρώ, συμβιβάζεται με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης».

6 Στις 14 Απριλίου 2003, η Sniace άσκησε την παρούσα προσφυγή, με την οποία ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέρος που ορίζει ότι η Ισπανία της χορήγησε κρατική ενίσχυση ανώτατου ποσού 7 388 258 ευρώ·

— επικουρικώς, να διατηρήσει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέρος που κηρύσσει την κρατική ενίσχυση συμβατή με την κοινή αγορά·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να περιλάβει στον φάκελο της υποθέσεως τα διοικητικά προπαρασκευαστικά έγγραφα στα οποία στηρίχθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση και τα λοιπά διοικητικά έγγραφα που αφορούν την πολιτική της Επιτροπής έναντι των ισπανικών πιστωτικών ιδρυμάτων·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

7 Η Επιτροπή ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να την απορρίψει ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

8 Με αίτηση που περιήλθε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Αυγούστου 2003, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας. Με διάταξη της 15ης Σεπτεμβρίου 2003, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την εν λόγω αίτηση παρεμβάσεως.

9 Με το υπόμνημα παρεμβάσεως που κατέθεσε στις 28 Οκτωβρίου 2003, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

— να δεχθεί την προσφυγή·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επιχειρήματα των διαδίκων

10 Με το υπόμνημά της αντικρούσεως, η Επιτροπή, χωρίς να προβάλει τυπικώς ένσταση απαραδέκτου, διατυπώνει σοβαρές αμφιβολίες για το αν η προσφεύγουσα έχει άμεσο έννομο συμφέρον για την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής.

11 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή του άρθρου 230 ΕΚ μπορεί να ασκηθεί μόνον κατά βλαπτικής πράξεως. Δεν μπορεί όμως να θεωρηθεί ως βλαπτική πράξη απόφαση με την οποία εγκρίνεται η χωρίς όρους χορήγηση ενισχύσεως. Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε ότι η απόφαση επηρέασε με συγκεκριμένο και ουσιαστικό τρόπο τη νομική της κατάσταση.

12 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέβαλε παρεμπιπτόντως, καίτοι ατύπως, ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Το ζήτημα αν η εν λόγω αίτηση είναι απαράδεκτη διότι πάσχει τυπικό ελάττωμα επαφίεται, κατά την προσφεύγουσα, στην κρίση του Πρωτοδικείου.

13 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, χαρακτηρίζοντας το επίδικο δάνειο ως κρατική ενίσχυση, υπέπεσε σε πλάνη. Αυτός ο χαρακτηρισμός είναι ικανός να επηρεάσει με συγκεκριμένο και ουσιαστικό τρόπο τη νομική κατάστασή της.

14 Συγκεκριμένα, η εξομοίωση του μέτρου αυτού με κρατική ενίσχυση, η επιβεβαίωση της παράνομης εφαρμογής του και η διαπίστωση της ικανότητάς του να νοθεύσει τον ανταγωνισμό εγκυμονούν για την προσφεύγουσα τον κίνδυνο να προκαλέσουν ενδιαφερόμενοι για την ενίσχυση τρίτοι τον εκ μέρους του κοινοτικού δικαστή έλεγχο της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο οποίος θα μπορούσε τελικώς να οδηγήσει στην έκδοση αποφάσεως διαπιστώνουσας το ασυμβίβαστο της ενισχύσεως με την κοινή αγορά καθώς και στην επιστροφή των παρανόμως χορηγηθεισών ενισχύσεων.

15 Κατά την προσφεύγουσα, ένας ενδιαφερόμενος για την ενίσχυση τρίτος θα μπορούσε ακόμη και να προσβάλει την προσβαλλόμενη απόφαση ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων, προκειμένου να κηρυχθεί αυτοδικαίως άκυρη η πράξη χορηγήσεως του δανείου, με την αιτιολογία ότι εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ.

16 Εξάλλου, το γεγονός ότι η Caja Cantabria χαρακτηρίσθηκε από την Επιτροπή ως δημόσια επιχείρηση μεταβάλλει τη θέση της προσφεύγουσας έναντι του εν λόγω οργανισμού και επηρεάζει στο μέλλον τη φύση των εμπορικών σχέσεων με το εν λόγω πιστωτικό ίδρυμα.

17 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι υπέστη πραγματική και συγκεκριμένη ζημία, της οποίας το μέγεθος δεν έχει ακόμη καθοριστεί, στο μέτρο που η διοικητική διαδικασία ήταν πολυετούς διάρκειας και την υποχρέωσε να προβεί σε δαπάνες ανθρώπινου δυναμικού, χρηματικών πόρων και τεχνικού υλικού, για την κάλυψη των οποίων προσέφυγε τόσο σε εσωτερικές όσο και σε εξωτερικές πηγές και οι οποίες δεν προβλέπονται καταρχήν στο πλαίσιο της συνήθους δραστηριότητας της επιχειρήσεως.

18 Επίσης, η επιχείρηση υπέστη ηθική βλάβη, καθόσον η διενέργεια της διοικητικής διαδικασίας είχε ως συνέπεια την απώλεια της εμπιστοσύνης των εταίρων, μετόχων, προμηθευτών και πελατών της.

19 Το Βασίλειο της Ισπανίας δεν τοποθετήθηκε επί του ζητήματος του παραδεκτού της προσφυγής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

20 Καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι η Επιτροπή δεν προέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας. Η παράγραφος 1 του άρθρου αυτού προβλέπει ότι «[α]ν ένας διάδικος ζητήσει από το Πρωτοδικείο να κρίνει επί του απαραδέκτου [...] χωρίς να εισέλθει στην ουσία, υποβάλλει την αίτησή του με χωριστό δικόγραφο». Συνεπώς, δεν υποχρεώνει τον οικείο διάδικο να προσβάλει το παραδεκτό με χωριστό δικόγραφο.

21 Συνεπώς, η Επιτροπή μπορούσε να περιοριστεί, στο πλαίσιο του υπομνήματός της αντικρούσεως, στη διατύπωση σοβαρών αμφιβολιών περί του παραδεκτού της εν λόγω προσφυγής, πριν την εξέταση της ουσίας, και να υποβάλει το ζήτημα της κηρύξεως της προσφυγής απαράδεκτης στην κρίση του Πρωτοδικείου. Κατά συνέπεια, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως τόσο επί του παραδεκτού όσο και επί του βασίμου παρεμπίπτουσας αιτήσεως υποβληθείσας βάσει της διαδικασίας του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας.

22 Εν πάση περιπτώσει, κατά το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως, όπως π.χ. για λόγους εννόμου συμφέροντος.

23 Επιβάλλεται η επισήμανση ότι, με την παρούσα προσφυγή, η προσφεύγουσα, χωρίς να βάλλει κατά της διαπιστώσεως της συμβατότητας, που περιλαμβάνεται στο διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, ούτε κατά της ενάρξεως της τυπικής διαδικασίας ελέγχου, φρονεί ότι η απόφαση τη βλάπτει στο μέτρο που διαπιστώνει ότι το επίδικο μέτρο αποτελεί κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ.

24 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έχει κρίνει, όσον αφορά τον τομέα των συγκεντρώσεων, ότι το γεγονός και μόνον ότι η προσβαλλόμενη απόφαση κηρύσσει την κοινοποιηθείσα πράξη συμβατή προς την κοινή αγορά και ότι, συνεπώς, δεν βλάπτει καταρχήν τα μέρη της συγκεντρώσεως δεν απαλλάσσει το Πρωτοδικείο από το να εξετάσει αν οι βαλλόμενες διαπιστώσεις παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να θίξουν τα συμφέροντα των μερών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαρτίου 2000, Τ-125/97 και Τ-127/97, Coca-Cola κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-1733, σκέψη 79).

25 Στο πλαίσιο της εξετάσεως του παραδεκτού της παρούσας προσφυγής, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνον εφόσον ο προσφεύγων αντλεί συμφέρον από την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-480/93 και Τ-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 59, της 25ης Μαρτίου 1999, Τ-102/96, Gencor κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-753, σκέψη 40, και της 30ής Ιανουαρίου 2002, Τ-212/00, Nuove Industrie Molisane κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-347, σκέψη 33). Το συμφέρον αυτό πρέπει να είναι γεγενημένο και ενεστώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, Τ-138/89, NBV και NVB κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2181, σκέψη 33) και εκτιμάται κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1963, 14/63, Forges de Clabecq κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1015, και του Πρωτοδικείου της 24ης Απριλίου 2001, Τ-159/98, Torre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-83 και II-395, σκέψη 28).

26 Πρέπει να τονιστεί ότι, αν το συμφέρον που επικαλείται ο προσφεύγων αφορά μελλοντική νομική κατάσταση, ο εν λόγω προσφεύγων πρέπει να αποδείξει ότι το ενδεχόμενο προσβολής της καταστάσεως αυτής είναι πλέον αναπότρεπτο. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλείται μελλοντικές και αβέβαιες καταστάσεις για να αποδείξει ότι έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (προπαρατεθείσα απόφαση NBV και NVB κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 25, σκέψη 33).

27 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι, κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής της, είχε γεγενημένο και ενεστώς έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως, καθόσον η πράξη αυτή της επιτρέπει να αποκτήσει, χωρίς προϋποθέσεις ή χρονικούς περιορισμούς, την επίμαχη ενίσχυση.

28 Πρώτον, η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε ότι ο κίνδυνος ασκήσεως ένδικων προσφυγών ήταν, εν προκειμένω, γεγενημένος και ενεστώς κατά την έννοια της νομολογίας.

29 Βεβαίως, η διαδικασία ελέγχου εκ μέρους της Επιτροπής κινήθηκε με αφορμή καταγγελία ανταγωνιστή της προσφεύγουσας, χωρίς σχετική κοινοποίηση εκ μέρους της Ισπανικής Κυβερνήσεως. Επομένως, ένας τρίτος, όπως ο ανταγωνιστής της Sniace που υπέβαλε την καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής, θα μπορούσε να επικαλεστεί το άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 88, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος, ΕΚ ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, προκειμένου να υποχρεώσει το οικείο κράτος μέλος να αναζητήσει την παρανόμως χορηγηθείσα ενίσχυση (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-354/90, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires κ.λπ., Συλλογή 1991, σ. I-5505, σκέψεις 14 έως 17).

30 Ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν υποστήριξε ότι εκκρεμούσαν ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων προσφυγές ασκηθείσες βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος, ΕΚ. Με τα υπομνήματά της, απλώς επισήμανε, εντελώς υποθετικά, το ενδεχόμενο ασκήσεως τέτοιων προσφυγών.

31 Επιβάλλεται η υπενθύμιση ότι, κατά τη νομολογία, στην προσφεύγουσα απόκειται να αποδείξει το έννομο συμφέρον της, το οποίο αποτελεί την πρώτη και βασική προϋπόθεση για την άσκηση κάθε ενδίκου βοηθήματος (διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου της 31ης Ιουλίου 1989, C-206/89 R, S κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2841, σκέψη 8).

32 Δεύτερον, οι φερόμενες συνέπειες του χαρακτηρισμού του οικείου μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως στις σχέσεις της προσφεύγουσας με το επίμαχο πιστωτικό ίδρυμα πρέπει να θεωρηθούν ως μελλοντικές, υποθετικές και αβέβαιες.

33 Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, το γεγονός ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή χαρακτήρισε την Caja Cantabria ως δημόσια επιχείρηση δεν συνεπάγεται υποχρέωση κοινοποιήσεως στην Επιτροπή κάθε μέτρου που θα λαμβάνει στο μέλλον το εν λόγω πιστωτικό ίδρυμα προς όφελος της προσφεύγουσας.

34 Αφενός, όλα τα προνόμια που χορηγεί μια δημόσια επιχείρηση δεν αποτελούν οπωσδήποτε κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ.

35 Αφετέρου, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να στηριχθεί μόνο στην αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, προκειμένου να εκτιμήσει τη νομιμότητα των ενισχύσεων που ενδεχομένως θα χορηγήσει στο μέλλον η Caja Cantabria. Θα έπρεπε να προβεί σε νέα εκτίμηση με γνώμονα την κατάσταση κατά το στάδιο του τελευταίου ελέγχου.

36 Εξάλλου, η υποχρέωση κοινοποιήσεως, που υπέχουν τα κράτη μέλη αφορά τις κρατικές ενισχύσεις. Κατά συνέπεια, σ' αυτά απόκειται να εκτιμούν, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, αν ένα μέτρο αποτελεί κρατική ενίσχυση και να ενεργούν αναλόγως. Οι συνθήκες υπό τις οποίες κατέστη υποχρεωτική η κοινοποίηση

συγκεκριμένου μέτρου που χορηγήθηκε από συγκεκριμένη δημόσια επιχείρηση μπορούν να μεταβληθούν. Ως εκ τούτου, κάθε μεταγενέστερη μεταβολή του καθεστώτος που διέπει την οικεία δημόσια επιχείρηση και της στερεί την ιδιότητα αυτή θα μπορούσε να μεταβάλει τον χαρακτηρισμό των ληφθέντων μέτρων, αίροντας με τον τρόπο αυτό την υποχρέωση κοινοποιήσεως των εν λόγω μέτρων στην Επιτροπή.

37 Επομένως, κακώς η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο χαρακτηρισμός της Caja Cantabria ως δημόσιας επιχειρήσεως μεταβάλλει τη θέση της ως προς την επιχείρηση αυτή και επηρεάζει τη φύση των μελλοντικών εμπορικών σχέσεών της με την εν λόγω επιχείρηση.

38 Τέλος, ούτε η οικονομική ζημία ούτε η ηθική βλάβη τις οποίες, κατά την προσφεύγουσα, συνεπάγεται η διοικητική διαδικασία μπορούν να σχετισθούν με τον χαρακτηρισμό της προσβαλλομένης αποφάσεως ως κρατικής ενισχύσεως.

39 Επιβάλλεται, εξάλλου, η επισήμανση ότι ορθώς η προσφεύγουσα επικαλείται το δικαίωμά της για αποτελεσματική δικαστική προστασία. Συγκεκριμένα, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Ευρωπαϊκή Κοινότητα είναι μια κοινότητα δικαίου, οι δε πράξεις των θεσμικών οργάνων της υπόκεινται σε έλεγχο για το αν είναι σύμφωνες με τη Συνθήκη και τις γενικές αρχές του δικαίου, στις οποίες συμπεριλαμβάνονται τα θεμελιώδη δικαιώματα. Κατά συνέπεια, οι ιδιώτες πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν την αποτελεσματική δικαστική προστασία των δικαιωμάτων που αντλούν από την κοινοτική έννομη τάξη, δεδομένου ότι το δικαίωμα να τύχουν της προστασίας αυτής αποτελεί μέρος των γενικών αρχών του δικαίου οι οποίες απορρέουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών. Το δικαίωμα αυτό καθιερώνεται επίσης από τα άρθρα 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών (αποφάσεις της 15ης Μαΐου 1986, 222/84, Johnston, Συλλογή 1986, σ. 1651, σκέψη 18, της 27ης Νοεμβρίου 2001, C-424/99, Επιτροπή κατά Αυστρίας, Συλλογή 2001, σ. I-9285, σκέψη 45, και της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψεις 38 και 39).

40 Ωστόσο, πρέπει να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα θα απέλαυε αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, ακόμη και αν, παρά τον χρόνο που μεσολάβησε από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως και τη διαπίστωση της συμβατότητας που

περιλαμβάνει η απόφαση αυτή, εξακολουθούσαν να ασκούνται ακόμη προσφυγές ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Συγκεκριμένα, αφενός, η προσφεύγουσα θα μπορούσε να προβάλει όλα τα αντλούμενα από το εθνικό δίκαιο αμυντικά μέσα προκειμένου να αντιταχθεί στην επιστροφή της ενισχύσεως. Αφετέρου, η κήρυξη της παρούσας προσφυγής ως απαράδεκτης ουδόλως θα εμπόδιζε την προσφεύγουσα να προτείνει στον εθνικό δικαστή, στο πλαίσιο επιλύσεως διαφοράς υποβληθείσας ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, να κινήσει διαδικασία προδικαστικής παραπομπής βάσει του άρθρου 234 ΕΚ, προκειμένου να προσβάλει το κύρος της αποφάσεως, στο μέτρο που η εν λόγω απόφαση διαπιστώνει ότι το επίμαχο μέτρο αποτελεί ενίσχυση (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 1994, C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Συλλογή 1994, σ. I-833, σκέψεις 17 και 18· βλ., για πράξεις γενικής εφαρμογής, απόφαση Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, ανωτέρω σκέψη 39, σκέψη 40, και απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 2004, C-263/02 P, Επιτροπή κατά Jégo-Quéré, Συλλογή 2004, σ. I-3425, σκέψεις 30 έως 35).

41 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι είχε γεγενημένο και ενεστώς έννομο συμφέρον. Επομένως, η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

42 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

43 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα κοινοτικά όργανα που παρενέβησαν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Azizi Jaeger Dehousse

Cremona Czúcz

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Απριλίου 2005.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Azizi